

Sygn. akt II AKa 95/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SA – Marek Czecharowski (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017 r.

sprawy

1. K. B. (1) s. J. i D. z d. W. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 tejże ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. S. B. s. J. i K. z d. L. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 tejże ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. J. Z. (1) s. R. i J. z d. O. ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 listopada 2016 r. sygn. akt XVIII K 255/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. B. (1), S. B. i J. Z. (1);

zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. - Kancelaria Adwokacka w W. oraz adw. Z. R. - Kancelaria Adwokacka (...), R., D., K. (...) Sp. P. w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Rozpoznający po raz wtóry sprawę oskarżonych: K. B. (1), S. B. i J. Z. (1) Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 28 listopada 2016 r. wydał wyrok skazujący wszystkich oskarżonych (sygn. akt XVIII K 255/15).

K. B. oskarżony został o to, że:

1. w okresie nie wcześniej niż od marca 2004 roku do dnia 1 lutego 2012r., przy czym wspólnie i w porozumieniu z J. Z. (1) w okresie od połowy 2005 roku do dnia 1 lutego 2012 roku oraz z S. B. w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku i od połowy 2010 roku do dnia 1 lutego 2012 r. z A. G. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium Holandii i przewozu przez terytorium Niemiec na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1.437 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa nabywał w nieustalonej kwocie od nieustalonych osób na terytorium Holandii wskazany środek odurzający, każdorazowo w ilości co najmniej 7 kilogramów, do połowy 2005 roku osobiście, a następnie pilotując drugim pojazdem samochód, który to prowadził J. Z. (1) i w którym były schowane ww. środki odurzające dokonywał ich przywozu przez terytorium Niemiec na teren Polski,

to jest o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie nie wcześniej niż od marca 2004 roku do dnia 1 lutego 2012r., przy czym wspólnie i w porozumieniu z S. B. w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu uczestniczył wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 1.437 kilogramów marihuany, które to środki zbywał A. G. (1) w kwocie po 15 PLN za gram w ten sposób, że w marcu i kwietniu 2004 roku zbył pięciokrotnie po jednym kilogramie tego środka odurzającego, w okresie od maja 2004 roku do sierpnia 2004 roku po trzy kilogramy miesięcznie, od sierpnia 2004 roku do końca grudnia 2004 roku co najmniej po 5 kilogramów każdego miesiąca, od początku 2005 roku do końca 2008 roku co najmniej 18 kilogramów każdego miesiąca, w okresie 2009 roku co najmniej 3 kilogramy każdego miesiąca, a w okresie od początku 2010 roku do lutego 2012 roku co najmniej 20 kilogramów każdego miesiąca celem dalszej sprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom na terenie miasta W. i okoliczności miejscowości,

to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

S. B. został oskarżony o to, że:

3. w okresie nie wcześniej niż od początku 2008 roku do połowy 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) i J. Z. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu brał udział w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium Holandii i przewozu przez terytorium Niemiec na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 372 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa i w których to schowane były w/w środki odurzające rozpakowywał przywiezione w ten sposób każdorazowo w ilości co najmniej 7 kilogramów, a następnie przygotowywał wskazane pojazdy do ponownego transportu,

to jest o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w okresie nie wcześniej niż od początku 2008 roku do połowy 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 372 kilogramów marihuany, które to środki zbywał A. G. (1) w kwocie po 15 PLN za gram w ten sposób, że w 2008 roku co najmniej 18 kilogramów każdego miesiąca, w okresie 2009 roku co najmniej 3 kilogramy każdego miesiąca, w okresie od początku 2010 roku do połowy 2010 roku co najmniej 20 kilogramów każdego

miesiąca celem dalszej odsprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom na terenie W. i okoliczności miejscowości,

to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

J. Z. (1) został oskarżony o to, że:

5. w okresie nie wcześniej niż od połowy 2005 roku do dnia 1 lutego 2012 r. wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), w okresie od początku 2008 roku do połowy 2010 roku z S. B. i od połowy 2010 roku do dnia 1 lutego 2012r. z A. G. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu dokonywał wewnątrzwspólnotowego nabycia na terytorium Holandii i przewozu przez terytorium Niemiec na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 1.292 kilogramów w ten sposób, że we wskazanym okresie czasu w specjalnie przerobionych do tego celu samochodach osobowych marek R. i H., w których to zostały przerobione zbiorniki paliwa przygotowane w ten sposób przez S. B., a w okresie późniejszym przez A. G. (1) przewoził przez terytorium Holandii i Niemiec każdorazowo co najmniej 7 kilogramów marihuany nabywanych przez K. B. (1) w Holandii i będąc pilotowanym drugim pojazdem prowadzonym przez K. B. (1) dokonywał ich przywozu na terytorium Polski,

to jest o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wspomnianym wyrokiem Sąd Okręgowy:

1. oskarżonego K. B. (1) w ramach czynu zarzuconego w punkcie 1. (pierwszym) uznał go za winnego tego, że w okresie co najmniej od marca 2004 roku do dnia 1 lutego 2012r. działając w warunkach przestępstwa ciągłego: w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z dokonanego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonywał wewnątrzwspólnotowego nabycia z terytorium Królestwa Niderlandów poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na obszar Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 1.235 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ten sposób, iż nabywał środki odurzające od nieustalonej osoby i w okresie od marca 2004 roku do końca maja 2005 roku samodzielnie dokonał przemieszczenia co najmniej 116 kilogramów tych środków przewożonych wielokrotnie, każdorazowo w ilości nie większej niż 7 kilogramów w skrytkach baków bliżej nieustalonych egzemplarzy samochodów marki H. (...) i R., zaś od co najmniej początku czerwca 2005 roku do dnia 1 lutego 2012r. wspólnie i w porozumieniu z J. Z. (1) dokonali przemieszczenia co najmniej 1.119 kilogramów tych środków przewożonych wielokrotnie, każdorazowo w ilości nie większej niż 7 kilogramów w skrytkach baków bliżej nieustalonych egzemplarzy samochodów marki H. (...) i R., zaś od dnia 11 sierpnia 2010r. w skrytce baku samochodu marki H. (...) numer rejestracyjny (...) i od dnia 29 stycznia 2011 r. w skrytce baku samochodu marki R. numer rejestracyjny (...), przeznaczonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co stanowi zbrodnię określoną w art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, za którą na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu kary:

- 8 lat pozbawienia wolności,

- i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 złotych;

2. oskarżonego K. B. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie 2. (drugim) uznał go za winnego tego, że w okresie co najmniej od marca 2004 roku do dnia 1 lutego 2012r. w warunkach przestępstwa ciągłego: w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z dokonanego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 1.235 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) pochodzących z dokonanego przez niego i - od co najmniej początku czerwca 2005 roku do dnia 1 lutego 2012r. również przez J. Z. (1) - wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w ten sposób, że środki te we wskazanym okresie zbywał każdorazowo w różnych ilościach A. G. (1) oraz innym nieustalonym osobom za cenę oscylującą wokół 12,00 złotych za gram - przy czym w okresie od początku 2008 roku do nie później niż końca lipca 2010 roku, w odniesieniu do co najmniej 257 kilogramów środka odurzającego, czynił to wspólnie i w porozumieniu z S. B. - co stanowi występki z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, za który na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu kary:

- 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

- i 190 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 złotych;

3. na podstawie art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 85 §§ 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §§ 1 i 2 k.k. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w punktach 1. i 2. wyroku połączył i wymierzył oskarżonemu K. B. (1) kary łączne:

- 9 lat pozbawienia wolności,

- i 240 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 złotych;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia 28 listopada 2016 r.;

5. oskarżonego S. B. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 3. (trzecim) uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2008 roku do nie później niż końca lipca 2010 roku, działając w warunkach przestępstwa ciągłego: w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z dokonanego przestępstwa stałe źródło dochodu w zamiarze by K. B. (1) i J. Z. (1) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przestępstwa polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z terytorium Królestwa Niderlandów poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na obszar Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) ułatwił im to w ten sposób, że w bliżej nieustalonych egzemplarzach samochodów marki H. (...) i R. dokonywał montażu i demontażu baków paliwowych wyposażonych w skrytki służące do przemieszczenia tych środków z przeznaczeniem do obrotu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej oraz opróżniał baki z przemieszczonych każdorazowo w ilości nie większej niż 7 kilogramów środków odurzających, co stanowi zbrodnię z określoną w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k., za którą na podstawie powołanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu kary:

- 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- i 75 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,00 złotych;

6. oskarżonego S. B. w ramach czynu zarzucanego w punkcie 4. (czwartym) uznał go za winnego tego, iż w okresie nie wcześniej niż od początku 2008 roku do nie później niż końca lipca 2010 roku, wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), w warunkach przestępstwa ciągłego: w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z dokonanego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) pochodzących z dokonanego przez K. B. (1) i J. Z. (1) wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w ten sposób, że środki te we wskazanym okresie zbywał każdorazowo w różnych ilościach A. G. (1) oraz innym nieustalonym osobom za cenę oscylującą wokół 12,00 złotych za gram, co stanowi występki określony w art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który na podstawie powołanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu kary:

- 3 lat pozbawienia wolności,

- i 75 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,00 złotych;

7. na podstawie art. 568a § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 85 §§ 1 i 2 k.k., art. 85a kk, art. 86 §§ 1 i 2 kk kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w punktach 5. i 6. Wyroku połączył i wymierzył oskarżonemu S. B. kary łączne:

- 3 i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- i 90 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,00 złotych;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu S. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia 31 października 2012r.;

9. oskarżonego J. Z. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie 5. (piątym) uznał go za winnego tego, że w okresie co najmniej od początku czerwca 2005 roku do dnia 1 lutego 2012 r. działając w warunkach przestępstwa ciągłego: w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z dokonanego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Królestwa Niderlandów poprzez terytorium Republiki Federalnej Niemiec na obszar Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 1.119 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ten sposób, iż dokonywał przemieszczenia środków nabywanych przez K. B. (1) od nieustalonej osoby, przewożonych każdorazowo w ilości nie większej niż 7 kilogramów w skrytkach baków bliżej nieustalonych egzemplarzy samochodów marki H. (...) i R., przy czym od dnia 11 sierpnia 2010r. w skrytce baku samochodu marki H. (...) nr rejestracyjny (...) i od dnia 29 stycznia 2011 r. w skrytce baku samochodu marki R. nr rejestracyjny (...), przeznaczonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co stanowi zbrodnię z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za którą na podstawie powołanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu kary:

- 6 lat pozbawienia wolności,

- i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,00 złotych;

10. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. Z. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia 30 stycznia 2015 r.;

11. na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem: K. B. (1) za czyn przypisany w punkcie 1. (pierwszym), S. B. za czyn przypisany w punkcie 5. (piątym) i J. Z. (1) za czyn przypisany w punkcie 9. (dziewiątym) orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci:

- samochodów osobowych marki H. (...) numer rejestracyjny (...) oraz marki R. numer rejestracyjny (...) opisanych pod pozycjami 1. i 2. (pierwszą i drugą) na wykazie dowodów rzeczowych nr 317/12 (Drz (...) - (...)) na kartach 1093-1095 akt sprawy,

- przedmiotów i dokumentów opisanych pod pozycjami 13., 17., 19., 37.-42., 44. i 45. (trzynastą, siedemnastą, dziewiętnastą, trzydziestą siódmą do czterdziestej drugiej, czterdziestą czwartą i czterdziestą piątą) na wykazie dowodów rzeczowych nr 317/12 (Drz (...) - (...)) na kartach 1093-1095 akt sprawy, przedmiotów opisanych pod pozycjami 9. i 10. (dziewiętą i dziesiątą) na wykazie dowodów rzeczowych nr 320/12 (Drz (...) - (...)) na kartach 1100-1101 akt sprawy,

- przedmiotów opisanych pod pozycjami 1., 2., 4. i 6. (pierwszą, drugą, czwartą i szóstą) na wykazie dowodów rzeczowych nr 333/12 (Drz 1080- (...)) na karcie 1147 akt sprawy;

12. ślady kryminalistyczne uznane za dowody rzeczowe, opisane pod pozycją 5. (piątą) na wykazie dowodów rzeczowych nr 333/12 (Drz 1080- (...)) na karcie 1147 akt sprawy nakazał przechowywać w Magazynie Dowodów Rzeczowych do czasu zniszczenia akt zgodnie z obowiązującymi przepisami;

13. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych z przypisanym im przestępstw:

- od oskarżonego K. B. (1) w kwocie 7.592.000,00 złotych,

- od oskarżonego S. B. w kwocie 1.028.000,00 złotych,

- od oskarżonego J. Z. (1) w kwocie 6.200.000,00 złotych;

14. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

15. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. S. kwotę 2.509,20 złotych tytułem zwrotu nie opłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. B. (1) z urzędu, w tym kwotę 469,20 (czteryście sześćdziesiąt dziewięć 20/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

16. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. R. kwotę 2.656,80 złotych tytułem zwrotu nie opłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. B. z urzędu, w tym kwotę 496,80 złotych tytułem podatku od towarów i usług.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca osk. K. B. (1) zaskarżył wyrok w pkt 1, 2, 3 i 13 na korzyść swego mandanta.

Wyrokowi temu zarzucił:

A. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia badania oskarżonego K. B. (1), w sytuacji, gdy jego zachowanie i przebieg dotychczasowego leczenia psychiatrycznego wskazywał na duże prawdopodobieństwo, że nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem, a ponadto prowadzone przeciwko niemu przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie postępowanie w sprawie o sygn. akt V K 323/11 zostało umorzone ze względu na jego niepoczytalność;

B. w zakresie pkt 1 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, że oskarżony K. B. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu (apelacja przytacza w tym miejscu opis z wyroku), z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na nabycie przez oskarżonego

marihuany, w szczególności w takiej ilości;

C. w zakresie pkt 2 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na nietrafnym przyjęciu, że oskarżony K. B. (1) popełnił przypisany mu czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, podczas gdy z prawidłowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego takiego czynu, a w szczególności takich ilości środków odurzających, oskarżonemu przypisać nie można;

D. w zakresie pkt 13 wyroku naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez określenie równowartości korzyści majątkowych na poziomie 7 592 000 zł, w sytuacji gdy oskarżony takich korzyści nie osiągnął;

E. obrazę przepisów postępowania która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd I Instancji w dowolność ocen, zwłaszcza w zakresie oceny dowodów z zeznań świadka A. G. (1), R. J., M. W., K. M., A. S. i M. M., a także wyjaśnień oskarżonego K. B. (1);

F. obrazę przepisów postępowania która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 § 1 k.p.k. przez rozstrzygnięcie zachodzących w sprawie wątpliwości dotyczących ilości środków odurzających, w obrocie których K. B. (1) miał uczestniczyć, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, a nadto niedopełnienie obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całość zgrupowanego materiału dowodowego;

G. niezależnie od ww. zarzutów, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. dodatkowo podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu K. B. (1) kar jednostkowych jak i kary łącznej pozbawienia wolności oraz kar jednostkowych i kary łącznej grzywny, wynikającą z nadmiernie surowego ich wymiaru.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczności dotyczące poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i jego aktualnego stanu zdrowia psychicznego i w zależności od płynących z niej wniosków o uchylenie powyższego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 31 § 1 k.k.;

ewentualnie o:

2. zmianę powyższego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego K. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz adw. T. S. kosztów niepłatonej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem II instancji. W obszernym uzasadnieniu apelacji, w której zresztą zawarto powtórzenie in extenso wyroku Sądu Okręgowego skarżący polemizuje z wynikami obserwacji sądowo psychiatrycznej oskarżonego przeprowadzonej w toku postępowania przygotowawczego przywołując przykładowe jego zachowania w toku powtórnego postępowania sądowego, co skłoniło Sąd do zarządzenia kolejnych badań, ale zaniechanych wobec odmowy oskarżonego udziału w nich.

Skarżący streszczając zeznania świadków, z których nie wynika by wiedzieli o przestępczej działalności oskarżonego w obrocie narkotykami, a jednocześnie przedstawiające (w niektórych z nich) św. A. G. jako czynnego narkomana utrzymuje, że odosobnione zeznania tego świadka nie znajdują potwierdzenia w pozostałych dowodach. Kwestionuje też zasadność wyliczenia ilości sprowadzonego narkotyku, a także podaje w wątpliwość wyniki badań śladów pozostawianych w skrytkach, w których był on przewożony.

Wreszcie, podkreślając, iż niewątpliwe podróże oskarżonego do Holandii były związane z odwiedzaniem członków rodziny stwierdza, że Sąd I instancji oparł rozstrzygnięcie na domysłach.

Kwestionując wymiar kary skarżący stwierdził, że Sąd zbagatelizował fakt niekaralności oskarżonego oraz jego sytuację majątkową i osobistą z punktu widzenia orzeczenia o grzywnie.

Brak jest, jego zdaniem, podstaw do orzeczenia tak wysokiej kwoty przepadku równowartości korzyści majątkowej, a na koniec zarzuca niezasadne orzeczenie kar łącznych bez zastosowania zasady pełnej absorpcji.

Obrońca osk. S. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w zakresie pkt 5, 6, 7, 8, 11 i 13 zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na prawidłowość procesu wyrokowania, tj.:

a. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o jedynie wybrane dowody (zeznania świadka A. G. (1)), przy jednoczesnym pominięciu innych okoliczności ujętych w relacjach osobowych (zeznań świadków: A. S., K. M., M. W., R. J. - w zakresie uzależnienia A. G. (1) od środków odurzających, M. P. (złożonych na rozprawie w dniu: 26 stycznia 2015 r. i 11 sierpnia 2016 r.) - w zakresie w jakim świadek zaprzeczył prawdziwości wyjaśnień przez niego składanych w toku śledztwa, nadto w zakresie w jakim świadek zaprzeczył nabywaniu marihuany pochodzącej od K. B. (1)/S. B., wyjaśnień oskarżonego S. B. w zakresie w jakim zaprzeczył by kiedykolwiek brał udział w przestępstwach związanych z obrotem narkotykami, ponadto zaprzeczył dokonywania montażu/ demontażu baków paliwowych służących do przemytu narkotyków, znajomości z A. G. (1), utrzymywaniu bliższych relacji z K. B. (1)), choć zeznania w/w świadków i wyjaśnienia oskarżonego S. B. są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w postaci: wyjaśnień pozostałych oskarżanych, zeznań M. H. (w zakresie czasookresu pogorszenia się jakości marihuany nabywanej przez w/w od A. G. (1); co skutkowało wadliwym przyjęciem, iż oskarżony zrealizował znamiona czynów za które skazany został wyrokiem Sądu I instancji, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dawała podstaw do takiego przyjęcia;

b. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez obdarzenie wiarą zeznań A. G. (1) w konsekwencji przyjęcie, iż oskarżony S. B. dokonywał montażu i demontażu baków paliwowych wyposażonych w skrytki służące do przemieszczania środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilograma ziela konopi innych niż włókniste z przeznaczeniem do obrotu na obszarze RP oraz by uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste pochodzących z dokonanego przez K. B. (1) i J. Z. (1) wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających i czynienie najważniejszych ustaleń faktycznych w oparciu o ich treść, mimo, iż zeznania w/w świadka są wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, nie znajdują oparcia ze

zgromadzonym w sprawie materiałem postępowania, nadto, które to, z uwagi na długotrwałe uzależnienie świadka od narkotyków tzw. „twardych” (kokainy) winny budzić poważne wątpliwości;

c. art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na uznaniu, że oskarżony S. B. dokonywał montażu i demontażu baków paliwowych wyposażonych w skrytki służące do przemieszczania środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilograma ziela konopi innych niż włókniste z przeznaczeniem do obrotu na obszarze RP oraz by uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste pochodzących z dokonanego przez K. B. (1) i J. Z. (1) wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających, gdy tymczasem materiał dowodowy ujawniony na rozprawie nie pozwalał na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w/w czynów (brak możliwości ustalenia dokładnego czasookresu, w którym oskarżony miałby dokonywać w/w przestępstw, brak możliwości ustalenia ilości środków odurzających, jakimi oskarżony miał rzekomo obracać w okresie objętym aktem oskarżenia, szczególnie mając na uwadze zeznania A. G. (1), że w 2009 r. z uwagi na złą jakość marihuany dochodziło do zwrotów), w konsekwencji na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew zasadzie in dubio pro reo;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na niesłusznym stwierdzeniu przez Sąd, iż:

a. oskarżony S. B. dokonywał montażu i demontażu baków paliwowych wyposażonych w skrytki służące do przemieszczania środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilograma ziela konopi innych niż włókniste z przeznaczeniem do obrotu na obszarze RP oraz by uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste pochodzących z dokonanego przez K. B. (1) i J. Z. (1) wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających, podczas gdy z zeznań/wyjaśnień świadka A. G. (1) wynika, iż w okresie od początku 2008 r. do końca lipca 2010 r. zbył około 70 kg, bądź 128 kg marihuany (przyjmując wyjaśnienia M. P. złożone na etapie śledztwa - w zakresie czasookresu i ilości nabytego narkotyku od A. G. (1)) a nie jak zdaje się przyjął Sąd Okręgowy - 257 kg;

b. skoro K. B. (1) był głównym dostawcą marihuany dla A. G. (1), to ustalona przez Sąd sumaryczna ilość marihuany, w której obrocie uczestniczył A. G. (1) przekładała się na ilość marihuany przemycanej do Polski przez K. B. (1), w której obrocie on następnie uczestniczył, podczas gdy, mając na uwadze najbardziej korzystną dla oskarżonego S. B. (zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k.) wersję M. H., co do ilości sprzedanej marihuany A. G. (1) w okresie od stycznia 2009 do kwietnia 2011 r. (100 kg) ilość marihuany przemycanej do Polski przez K. B. (1) winna zostać pomniejszona o rzeczony 100 kg, tym samym S. B. winien odpowiadać za montaż i demontaż baków paliwowych wyposażonych w skrytki służące do przemieszczania środków odurzających w postaci, 58 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste z przeznaczeniem do obrotu na obszarze RP, uczestnictwo w obrocie środkami odurzającymi w postaci 58 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste;

c. oskarżony S. B. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 257 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste, podczas gdy szczegółowa analiza materiału dowodowego sprawy (ocenionych jako wiarygodne - zeznań/wyjaśnień świadków A. G. (1), M. H., M. P. złożonych na etapie śledztwa) pozwalała na przyjęcie, iż o ile oskarżony S. B. uczestniczył w obrocie marihuaną (czemu konsekwentnie zaprzeczał), o tyle w okresie od stycznia 2008 r. do lipca 2010 r. uczestniczył w obrocie nie większej niż 58 kg, taka zaś ilość mając na uwadze stwierdzenie Sądu zawarte na str. 25 akapit 2 uzasadnienia skarżonego wyroku uznana być winna za niewielką, w konsekwencji błędnego ustalenia stanu faktycznego doszło do naruszenia art. 55 § 3 oraz 56 § 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych oskarżenia czynów;

2. zasądzenie kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonego w postępowaniu odwoławczym z urzędu, które to nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Obrońca osk. J. Z. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez:

a) uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. G. (1) na okoliczność dokonywania przez oskarżonego Z. przemytu marihuany oraz jej ilości rzekomo przewożonej przez niego, w sytuacji, gdy znaczna część dowodów w sprawie wskazywała na brak sprawstwa oskarżonego,

b) nie danie wiary spójnym i jednoznacznym zeznaniom świadków: M. W., K. M., R. J., A. S., M. M., A. L., a uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. G. (1), w sytuacji w której pamięta on dziesiątki transakcji narkotykowych wraz z podaniem szczegółowej gramatury, a nie pamięta danych oskarżonego, tego o czym z nim rozmawiał, gdzie i kiedy go widział, gdzie się leczył psychiatrycznie, w okolicznościach, w których jak ustalił sąd zażywał bardzo duże ilości narkotyków, zwłaszcza kokainy od 2004 roku,

c) dokonanie nieprawidłowej oceny opinii z zakresu badań biologicznych i chemicznych, które wskazywały, że nie można określić czy odnalezione w obydwu samochodach należących do oskarżonego, a zidentyfikowane ślady pochodzą z ziela konopi włóknistych, inne niż włókniste, czy żywicy konopi, poprzez przyjęcie ślady ujawnione w samochodach wskazują na obecność marihuany,

a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego, co z kolei skutkowało uznaniem, że oskarżony J. Z. (1) wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) oraz A. G. (1) dokonywał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających, które to ustalenie miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji ewentualnie. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z apelacji nie zasługuje na uwzględnienie, datego też wyrok Sądu I instancji należało utrzymać w mocy.

Na wstępie podkreślić trzeba, iż Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę ponownie zastosował się do wskazań Sądu odwoławczego uchylającego pierwotne orzeczenie. Przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe. Dotyczy to również postępowania w odniesieniu do osk. K. B. (1) jeśli idzie o jego stan psychiczny. Podjął próbę uaktualnienia oceny jego stanu psychicznego, jednakże z uwagi na postawę oskarżonego proceduralnie poprawnie dokonał reasumpcji wcześniejszego orzeczenia dotyczącego badania. Dokonał prawidłowej oceny materiału w przedmiotowym zakresie dzieląc ustalenia co do instrumentalnego zachowania oskarżonego symulującego rzekome zaburzenia psychiczne. Sąd odwoławczy mając bezpośredni kontakt z osk. K. B. (1) doprowadzonym na jego wniosek na rozprawę, pogląd ten w pełni, z przekonaniem akceptuje.

Orzeczenie skazujące wszystkich oskarżonych Sąd I instancji prawidłowo, rzeczowo i przekonująco uzasadnił porządkując materiał dowodowy i odnosząc się do wszystkich kwestii zgłaszanych przez obronę – jako podważających dowody oskarżenia.

Drugim zagadnieniem wymagającym zwrócenia uwagi na wstępie jest praktycznie zasadniczy zarzut sformułowany w apelacji, a sprawdzający się do kwestionowania wiarygodności św. A. G. (1) z uwagi na to, iż zeznania, w których

pomawia on oskarżonych chce – zdaniem skarżących – poprawić swoją pozycję procesową tzw. małego świadka koronnego.

Przypomnieć więc trzeba, że przedmiotowa sprawa, nie została zainicjowana w wyniku spontanicznych wyjaśnień św. A. G., lecz jest elementem znacznie obszerniejszego postępowania, w toku którego współpracę z organami ścigania podjął św. R. P.. Jego depozycje m. in. doprowadziły do zatrzymania św. A. G. (2), który również (tak jak szereg innych osób, a dla tej spraw istotny M. H.) zdecydował się na współpracę z organami ścigania.

Oskarżeni ale i występujący w niej świadkowie to osoby związane ze środowiskiem przestępczym, Konsekwencją tego jest konstatacja, że relacjonowane przez osoby współpracujące z organami ścigania wydarzenia związane są z poczynaniami nie przypadkowych osób, które dopuściły się jednostkowo, odosobnionych czynów przestępczych, ale mniej lub bardziej zamkniętego kręgu ludzi wracających do - i żyjących z działalności przestępczej. Ma to miejsce nawet wtedy, gdy osoby te wykonują również inną działalność lub mają zatrudnienie.

Wszystko to ma również pewną charakterystyczną cechę wyrażającą się w reakcji takiego środowiska na fakt podjęcia przez współuczestnika przestępczej działalności, współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza w charakterze świadka koronnego czy tzw. małego świadka koronnego pragnącego skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 lub 4 k.k. Osoby, których depozycje ich dotyczą koncentrują się na próbie wykazania niewiarygodności pomawiającego poprzez twierdzenia o jej trwałej skłonności do kłamstwa a nawet przypisanie choroby lub uzależnień rzutujących na możliwość wiarygodnego relacjonowania faktów. Przywoływane są wymaginowane lub rzeczywiste, ale odległe i blahe konflikty, które powodują działania z zemsty, czy innych niskich pobudek. Twierdzenia takie wspierane są stosownymi relacjami innych z pozoru neutralnych osób. Krótko mówiąc zainteresowani i środowisko przypuszczają zmasowany atak dla zdyskredytowania takiej osoby.

Identyczna sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Osoby których działalność przestępczą ujawnia św. A. G. (1) wskazując na ich współdziałanie w popełnianych przez siebie czynach, negują swój w nich udział, odmawiając wyjaśnień w sprawie lub uruchamiają cały arsenał przywołanych wyżej przykładowo argumentów dla zdeprecjonowania jego relacji. Znaczna część argumentacji zawartej w apelacjach bazuje na tych opiniach i ocenach.

Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się co sam wielokrotnie podkreśla na depozycjach św. A. G. (1). Dokonał jednak ich oceny w sposób wnikliwy, analizując je w kontekście innych dowodów w sprawie (bowiem wbrew twierdzeniom skarżących znajdują one takie potwierdzenie) z pełnym poszanowaniem reguł zawartych w art. 7 k.p.k. a więc uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Świadek A. G. (1) po zatrzymaniu chcąc skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 60 k.k. zdecydował się przyznać do stawianych zarzutów i ujawnić przestępstwa popełnione przez siebie i inne osoby. Poczynając od przesłuchania w dniu 12 marca 2012 r. (późniejszy świadek w przedmiotowej sprawie) złożył wyjaśnienia w toku kilku przesłuchań oraz eksperymentów procesowych a w rzeczywistości czynności podczas których wskazywał miejsca przechowywania środków odurzających, dokonywania transakcji, parkowania samochodów – magazynów lub skrytek, z których kontrahenci przejmowali zamówioną ilość towaru.

Św. A. G. jest w tych relacjach konsekwentny, a same relacje są spójne, logiczne i przekonujące. Dotyczy to także podawanych ilości i wartości środków odurzających będących przedmiotem obrotu. Są one zresztą wielkościami powtarzającymi się choćby ze względu na wielkość skrytek w samochodach służących do przemytu i stałe wielkości pakunków.

Sąd Okręgowy szeroko omówił okoliczności, które skłoniły go do uznania depozycji (wyjaśnień i zeznań A. G.) za wiarygodne. Skonfrontował je z zeznaniami osób które potwierdziły jego relacje ale także z zeznaniami tych świadków (na których właśnie powołują się skarżący), którzy zaprzeczali jego twierdzeniom. Ci zaś, sami będąc zainteresowani oceną jego zeznań (z uwagi na własną sytuację procesową, czy też choćby solidarność środowiskową) nawet musząc

przyznać fakty czy okoliczności próbowali manipulować nimi by zdezawuować relacje A. G., Sąd rzeczowo analizuje te dowody na str. 32 – 33 oraz 44 – 48 pisemnych motywów wyroku.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd poświęcił wiele uwagi także kwestii pojazdów użytkowanych przez oskarżonych w efekcie czego uzyskał potwierdzenie ich szczególnego zainteresowania autami H. (...) oraz R., którymi (o różnych numerach rejestracyjnych) posługiwali się w okresie (i to całym) wskazanym w zarzutach K. B. (1) i J. Z. (1). Istotną okolicznością jest też znalezienie w ostatnio posiadanym przez K. B. A. (...) kluczyków pasujących do zamków i stacyjek aut H. (...) i R. należących do J. Z.. Okoliczności te wynikają m. in. z kontroli drogowych policji, w których przedmiotem były auta prowadzone przez oskarżonych.

Takich okoliczności, które również pośrednio stanowiły potwierdzenie słów A. G. było więcej a m. in. stały, charakterystyczny sposób pakowania marihuany oferowanej odbiorcom przez A. G. (odpowiadający wagowo oraz kształtem pakunkom możliwym do przewozu w ujawnionych skrytkach), wykaz wielokrotnych (a co oczywiste nie wszystkich) podróży K. B. na trasie typowej w kierunku Holandii, ustalenia o pozorności (wg ustaleń kuratora) w zamiarze kontaktu z rodziną mieszkającą w Holandii, zgodności wyliczeń co do ilości marihuany będącej przedmiotem przemytu i obrotu (z korektą, w przypadku niepewności niektórych co do transakcji, na korzyść oskarżonych) itp.

Bardzo wnikliwa i obszerna analiza zeznań św. M. P. (str. 38 – 44), obrazująca ewolucję jego depozycji pozwoliła na zasadne w świetle kryteriów opisanych w art. 7 k.p.k. na przyznanie waloru wiarygodności jego relacji ze śledztwa, która wspierała wersję prezentowaną przez A. G..

Wreszcie i takie okoliczności i ustalenia, które choć same, w oderwaniu od innych nie mogłyby stanowić wystarczającego dowodu (ślady w miejscach dokonanych przeróbek dla stworzenia skrytek do przemytu, ślady DNA ujawnione w garażu wynajmowanym przez S. B., czy też analiza wpisów w kalendarzu służącym do „korespondencji” tego ostatniego z właścicielem garażu) w powiązaniu z pozostałymi dowodami pozwalają odtworzyć obraz przestępczego procederu oskarżonych z udziałem A. G. i innych.

Odnosząc się do indywidualnych zarzutów apelacji stwierdzić należy co następuje.

Co do apelacji obrońcy osk. K. B. (1).

Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do problemu stanu psychicznego oskarżonego (str. 58 – 65 uzasadnienia) rzeczowo, przekonująco i w pełni zasadnie wskazując, iż postawę jego należy uznać za próbę symulowania schorzeń psychicznych dla uniknięcia lub pomniejszenia odpowiedzialności. Jak trafnie ustalił Sąd, „Biegli psychiatrzy zgodnie wskazywali, że K. B. (1) posiadał umiejętność symulowania choroby psychicznej”. Zwrócił uwagę na jego aktywność życiową i zawodową, które zaprzeczały rzekomo trapiącym go dolegliwościom i schorzeniom. Podkreślono odosobniony charakter orzeczenia, które legło u podstaw przywołanego przez obrońcę umorzenia postępowania w sprawie V K 323/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia.

Z przyczyn już wcześniej wyrażonych w niniejszym uzasadnieniu jako **oczywiście bezzasadną** należy uznać tezę o rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kar łącznych wymierzonych oskarżonemu.

Status osoby niekaranej (przywołany i **uwzględniony** w wyroku (str. 79) odgrywa niewielką rolę w konfrontacji choćby z rozmiarami przestępczego działania oskarżonego wyrażonego ilością i wartością narkotyku będącego przedmiotem przemytu i obrotu. Obecna sytuacja nieosiągania „żadnych dochodów” przez oskarżonego przebywającego od pięciu lat w zakładzie penitencjarnym również nie oddaje rzeczywistej oceny skali korzyści jakie osiągał oskarżony dokonując przestępstwa.

Również obligatoryjne orzeczenie w trybie art. 45 § 1 k.k. uwzględniające zasady jego określania nie pozwala na podzielenie twierdzenia obrońcy o rażącym charakterze surowej (zwłaszcza w aspekcie finansowym) kary, jednakże oscylującej w połowie ustawowego zagrożenia (pozbawienia wolności) i dolnego (gdy idzie o grzywnę).

Apelacje obrońców S. B. i J. Z. (1) nie zawierają zarzutów, które wymagałyby indywidualnego odniesienia. Jeśli zaś idzie o kary wymierzone tym oskarżonym również nie dostrzegając by nosiły one cechy niewspółmiernej surowości należy podzielić rzeczową, zindywidualizowaną oceną orzeczenia Sądu I instancji w tej części orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.

Sąd zasądził na rzecz obrońców występujących z urzędu należne honorarium za obronę w postępowaniu odwoławczym.